

No podia perdre ni un moment. Allí, a l'horitzó, es veien venir uns núvols no gaire engrescadors i, escoltant bé, es podia sentir el xiulet del vent que s'acostava.

A la fi va trobar la gran pedra. Va aplegar totes les forces que li quedaven per fer-la córrer, i allí sota va poder contemplar un doll d'aigua, que rajava clara però vermelloso.

Els núvols s'anaven acostant i el vent, desfermat, començava a embravir la mar, tot aixecant castells d'escuma.

L'Indi no dubta gens. S'agenolla, estira els braços, s'emplena les mans d'aigua i beu. Beu lentament, molt lentament.

En acabat, s'aixeca i queda allà, al mig, plantat, clavat a terra sense poder moure peu ni cama.

A poc a poc els peus se li van enfoonsant dins la terra, com si fossin arrels. Es mira les mans i veu com se li tornen branques, unes branques nuoses i retorçades, i de les branques en van sortint fulles.

Ara, al costat de la font hi ha un petit arbre de fulles vermelloses, que brillen com robins.

El vent ha amainat. Sols se sent el suau murmurí d'una brisa lleugera. Els núvols, abans amenaçadors, ara es passen pel cel com una volada de cigonyes blanques.

Els indis treuen el cap a fora i, meravellats, veuen aquell petit arbre de fulles rogenques.

I diuen :

- "L'Indi Errant ha complert la seva promesa. Ens ha portat la Tardor".

Tret del Setzevoltes, recull de contes per narrar. Teresa Duran i Núria Ventura. Edit. Graó.